

L'any 1994, amb l'aparició del número 1 de la revista EDUCACIÓ I HISTÒRIA, la Societat d'Història de l'Educació dels Països de Llengua catalana es dotava d'una eina de treball i d'intercanvi científic i oferia als socis i col·laboradors la possibilitat de publicar articles sobre els seus temes d'estudi i, a la vegada, l'oportunitat de resseguir les recerques dels altres col·legues.

Durant les XIII Jornades d'Història de l'Educació celebrades a Vic pel novembre de 1997, es va plantejar el projecte

que la revista encetés una nova etapa d'acord amb l'impuls de la Societat i la renovació que havia experimentat la Junta directiva. El número 3 de l'any 1998 tancaria una primera etapa i amb el número següent s'obriria un altre període de continuïtat en alguns aspectes i de canvis en d'altres.

Un nou consell de redacció es va posar a treballar en el nou projecte. El debat de les propostes sobre l'estructura i el disseny de la publicació, la qüestió del finançament i la periodicitat i les tasques de redacció i edició s'han allargat més enllà del que tots hauríem desitjat. Factors diversos hi han influït. L'activitat humana —lliçó de la història— no és el resultat d'un únic factor. I el temps real, com el temps històric, és difícil de controlar i d'explicar.

Ara, amb el canvi de segle, surt publicat finalment el nou número d'aquesta nova etapa. Un número 4 que pretén convertir EDUCACIÓ I HISTÒRIA en una revista interuniversitària i, a la vegada, en un butlletí de la Societat d'Història de l'Educació dels Països de Llengua catalana.

La contribució al progrés científic de la Història de l'Educació, l'intercanvi d'experiències i recerques, la informació i la comunicació i, en definitiva, el reflex dels camins pels quals discorre la Història de l'Educació en el nostre àmbit cultural seran la principal prioritat. Entre les altres prioritats hi haurà, sens dubte, la continuïtat del projecte i la puntualitat en la periodicitat bianual que no hem estat capaços d'assolir en aquest número.

Conscients que es tracta d'un treball col·lectiu que va molt més enllà del treball d'equip del consell de redacció, us animem i convidem a participar-hi amb

l'esperit crític, amb la recerca i l'estudi, amb els treballs escrits i amb la renovació de la confiança. Sense oblidar-nos mai que la Història de l'Educació ha de contribuir a llegir i millorar el present i a dibuixar el futur del «tresor amagat» que la humanitat porta a dins.

Quan aquest número estava ja en les darreres fases d'edició, ens ha sorprès la trista notícia, no per esperada menys dolorosa, de la mort de Jordi Verrié i Faget. Tot i que en el proper número li dedicarem una necrològica especial, volem ara recordar-lo. La seva trajectòria professional i humana no s'ha mogut en les coordenades d'un món que valora en excés la riquesa, la fama i els honors enmig d'una competitivitat ferotge. Els seus estudis de recerca de material històric de primera mà no li hauran servit per cercar cap dels esmentats valors, sinó simplement per oferir als estudiosos de la Història de l'Educació, o a tots els interessats en aquests temes, el seu treball. Descansi en pau aquest català de soca-rel, magnífic exemple d'amor al país, d'honradesa, d'abnegació i d'altruisme.